

При дългото чакане гнѣвътъ между нашитѣ и турскитѣ войници намалѣ. Тѣ почнаха да се срѣщатъ въ първитѣ постове, да приказватъ и да се смѣятъ.

— Хей, Иванъ! вика единъ турски войникъ.

— Що е! обажда се нашиятъ.

— Имашъ ли хлѣбъ?

— Имамъ.

— Дай ми едно парче.

Българскиятъ войникъ брѣква въ раницата си, изважда сумунъ бѣлъ хлѣбъ, разчупва го на двѣ и му подава половината. Слънце топло прѣзъ ноември грѣе околноститѣ. Всички войници се разхождатъ.

— Хасанъ, ти имашъ анадолска пастърма; я дай малко.

— Земи и яжъ, дума турчинътъ. Тука сега не сме неприятели. Царетѣ се каратъ, а ние вървимъ напрѣдъ въ боя.

— Ние се биемъ да освободимъ Македония, дума българинътъ. Тя много е страдала.

— Коя Македония? пита турчинътъ.

Той иде отъ Азия и нищо не знае ни за Македония, ни за Тракия, ни за Солунъ, ни за Одринъ. Каратъ го да се бие съ „гяуритѣ“ безъ да знае за какво и защо.

— Слушай бе Иванъ?

— Слушамъ.

Отдѣ си ти? Отъ кой полкъ?

— Азъ съмъ отъ Прѣславъ и съмъ отъ 7-и прѣславски полкъ.

— И-ха, много сте сарпъ бе вие прѣславцитѣ. На Лозенградъ се бихме съ прѣславски полкъ, на Бунар-хисаръ съ прѣславски полкъ и тука на Ча-